

Léleküzenet

Ezzel a címmel jelent meg **Hegyí Béla** új kötete, afféle „meditációk Jézus életéről”: egészen rövid, többnyire 2-3, olykor csak egy- vagy féloldali töprengések az evangéliumról. Valóban egy lélek üzenetei, a szerző lelkének üzenetei az olvasókhöz, de minduntalan átszillan rajtuk Jézus lelkének és lelkületének üzenete is – rezonálásra készítve az olvasó lelkét is. Szemléltetésül álljon itt két részlet.

Tádé csöndje

Hallgatag volt. A csöndessége miatt párszor megintették a társai. Nem is írtak róla semmi érdemlegeset, csupán felsorolták a nevét a tanítványok között. Sokat töprengett, s nem közölt jóformán semmit sem a gondolataiból. Szerényen meghúzódott a társaságban, nem vitatkozott, és nem kívánt semmilyen posztot betölteni, vagy részt venni annak eldöntésében, „ki az első, vagy ki a legkedvesebb” Jézus szemében.

Nem érezte fontosnak magát a Mester mellett, sőt szorongó érzés fogta el, kicsinységének tudatában, ha Jézus ránézett vagy kérdezett tőle valamit. Tartózkodása bosszantotta a többieket. Faggatták erről is, arról is: – Te kinek látod az emberfiát? Hiszel a feltámadásban a halál után? Meg vagy győződve róla, hogy Jézus a messiás? Visszaállítja vajon Izrael királyságát? Szerinted van joga szabbatkor is gyógyítani? Helyesled, hogy a nőekkel ugyanúgy bánik, mint a férfiakkal? Előtte mindenki egyenlő, de a gyermekek elsők az egyenlők között?

Tádé csóválta a fejét, kereste a választ mindegyik kérdésre. Későn érkeztek hozzá a mondatok, nehezen forgatta meg őket, és felelni is csak megkésve, bizonytalanul tudott. Szégyenkezett, amiért olyan ráérősen reagál, s nem látja át azonnal a neki szögezt szavak értelmét. Talán azért is, mert semmiben sem kételkedett, mindent úgy fogadott, olyan tiszta értelemmel, ahogyan azt Jézustól hallotta. – Lassú víz, lassú víz... – csúfolták a tizenegyek, s nem vették komolyan, ha nagy néha megszólalt. Jézus a szeme sarkából figyelte. Tetszett neki a türelme, kevés beszédűsége, szilárd jelleme. – Sok beszédnek sok az alja – intette őket –, a fecsegés elkendőzi a lényegét... Tádé nem vett részt az esti duruzsulásokban a tábor-tűz mellett, filozófiai diskurzusokban, amiket Júdás proponált, a kirándulások során fölvetett vallási témák elemzésében, de nagy belső derűvel hallgatta végig a fejtegetéseket. A véleményeket elraktározta magában, hogy később, nyugodtabb körülmények között, memorizálva, a velejükig jusson, és a tanulságokat a maga számára megemésze. Az érdemi rész

foglalkoztatta, a burkolat, amibe csomagolták, a sok fölőslég, ami beborította, zavarta és émelyítette.

Nem akart szerepelni, előadni, gyógyító sámánként föllépni. Annyira szerette Jézust, annyira azonosult mindazzal, amit tanított és cselekedett, hogy pusztán a kitarító jelenlétével szerette volna bizonyítani, csupán mint tanú szerette volna igazolni, hogy állhatatosan hisz benne.

Mi fán terem a hit?

Nikodémus a fügefafa alatt ült. Széles, karéjos levelei fölbe hajoltak. Érdes árnyai befödtek az arcát. Kezét az ölébe ejtve, hosszan töprengett a hit mibenlétén.

A hit szemérmes. Nem mutogatja magát meztelenül idegeneknek. A hit kiszolgáltatott. Bárki föltételezheti, hogy nem igazi, hogy nem mély, hogy nem értékes. Védtelen minden gyanúsítással szemben. Hitében is lehet kapzsi és fennhéjázó az ember: a másik hite nem a mi hitünk; a miénk különb a többiekénél; csak mi üdvözülünk vele egyedül, másoké a pokolba tolat. Az vesse az első követ, s az vesse az utolsót, akinek a hite makulátlan. Aki mögött a hit építménye árthatlan bármi földi bűnben.

Címkét kell viselnünk, táblát a nyakunkban, látható jelet a homlokunkon? Ha a hitünk nem válik önönmagától bizonyossággá, akár ne is lett volna. Ha nincs benn eredendően a szavainkban, cselekedeteinkben, lélegzetünkben, mit ér az összekulcsolt kéz, a hitvédő szózat, a cirkumcizio? Lehet, hogy a test készsége, az értelem belátó, de vajon a lélek, a lélek merre visz, hova húz?

Számoltuk-e már, hány-szor halt el, s hány-szor támadt föl újra? Mikor volt apadóban, kimerülőben, veszendőben? És hány-szor jött, néha egészen váratlanul, megfoghatatlan áramok, dúsuló hullámok, apró villanások révén hódítani? Mikor suhant át fölöttünk egy angyal, s érin-

tett meg a szárnyával bűvösen? Csak akit már megfuttattak a vesszők, forró lázak pörkölte, akinek kicserepesedett a szája szomjúságtól, csak az tudja a hit hiányát vagy a hit gyarapodását fölmérni. Hiszen nem mi kapaszkodunk a hitbe, a hit csimpaszkodik mibélénk leválaszthatatlanul.

A hit csöndes, mint a hegytető. Halk, mint a csermely. Nyugodt, mint a nyári hajnal. Derűs, mint a röpülés. Reményteljes, mint a szerelem. Senkiben sem ugyanaz, ugyanúgy, ugyanakkor. Azonos a vágy, de nem azonos a mélység. Közös a cél, de nem közös a hozzá vezető út. Hasonló a törekvés, de nem hasonló az akarat.

Nincs két egyforma hit, mint ahogy nincs két egyforma ujjlenyomat, nincs két azonos homlokvonallal, nincs két mérvadó hologram sem. Mi azonosítható mégis? Az egy és ugyanazon emberség, az egy és ugyanazon esendőség, az egy és ugyanazon istenyermezség.

És Nikodémus ölébe érett, lilásbar-na gyümölcsök potyogtak a fügefáról...

(A könyvet a Hungarovox Kiadó adta ki, 128 oldal, ára 1500,- Ft, megrendelhető a kiadónál: 1137 Budapest, Radnóti M. u. 11.; tel./fax: 340-08-59; www.hungarovox.hu)

Lycium Debrecenben